



Kateřina Lieskovská

# Svobodomyslná

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading



● — pointa

**Kateřina Lieskovská**

**Svobodomyslná – e-kniha**

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

# *svobodomyslná*

Kateřina Lieskovská

● ■ **pointa**

## **PŘEDMLUVA**

Svatební závoj, srdce na dlani, myšlenky v oblacích. Skočila jsem do toho po hlavě. Ostatně, jako do všeho ve svém životě. Netušila jsem ale, že přijdu nejen o svobodu, málem o rozum, ale především o sebe samu.

### **Životní příběh.**

Knížka o hledání. Poznávání. Pochopení života.

Knížka o cestě plné manipulace.

Knížka o tom, že člověk v sobě může najít sílu, jen je třeba jít štěstí naproti, ne na něj čekat.



## BUDOUCNOST JAKO Z CUKRU

V duchu jsem si malovala budoucnost jako z cukru. Krásnou, bez trhlin a tak trochu růžovou. Zrovna jako to nebe, na které koukám. Je plné červánků a buclatých, nadýchaných mráček. A možná na něj kouká právě teď někdo z vás, kdo si prožil něco podobného a třeba ho taky bolí na duši, a možná taky ne. Ale přesto jsme všichni tak nějak propojeni a naše životy se náhodně střetávají v různých životních situacích. A to je vlastně strašně kouzelný.



Věděla jsem, že do života dřív nebo později vstoupí starosti a problémy. „Takovej už život je,“ říkali mi všichni. Já jsem ale přes všechny ty řeči a nechápavé pohledy byla tak trochu snílek. Naivka. Přes veškeré výhrůžky zkušených lidí, kteří hrozili ukazováčky: „Počkej, on tě život naučí.“

Tenkrát ale bohužel – nebo možná naštěstí – nebyly motivační knížky. Knížky o tom, že je v pořádku být smutná, ale i veselá, že je třeba dělat jen to, co nám přináší radost, nebo sáhodlouhé články, jak neprokrastinovat.

MĚLA JSEM TO V SOBĚ.  
A MYSLÍM, ŽE KAŽDÝ Z NÁS.

I bez všech těch stohů od *Tajemství až po Mnicha, který prodal své ferrari* jsme tušili, jakým směrem se vydat. A když to nebylo ono a člověk si nabil čumák, jelo se dál, sice s pár modřinama, kopancema do zadku, ale jelo se. Doba se ale změnila a my asi taky. Jako bychom se ve všem, co děláme, potřebovali utvrdit. Jako bychom se neustále potřebovali od někoho nechat vést. Ale nelituju jí. Naopak. Jsem za ni ráda. Stejně jako za všechno, co se mi v životě stalo.

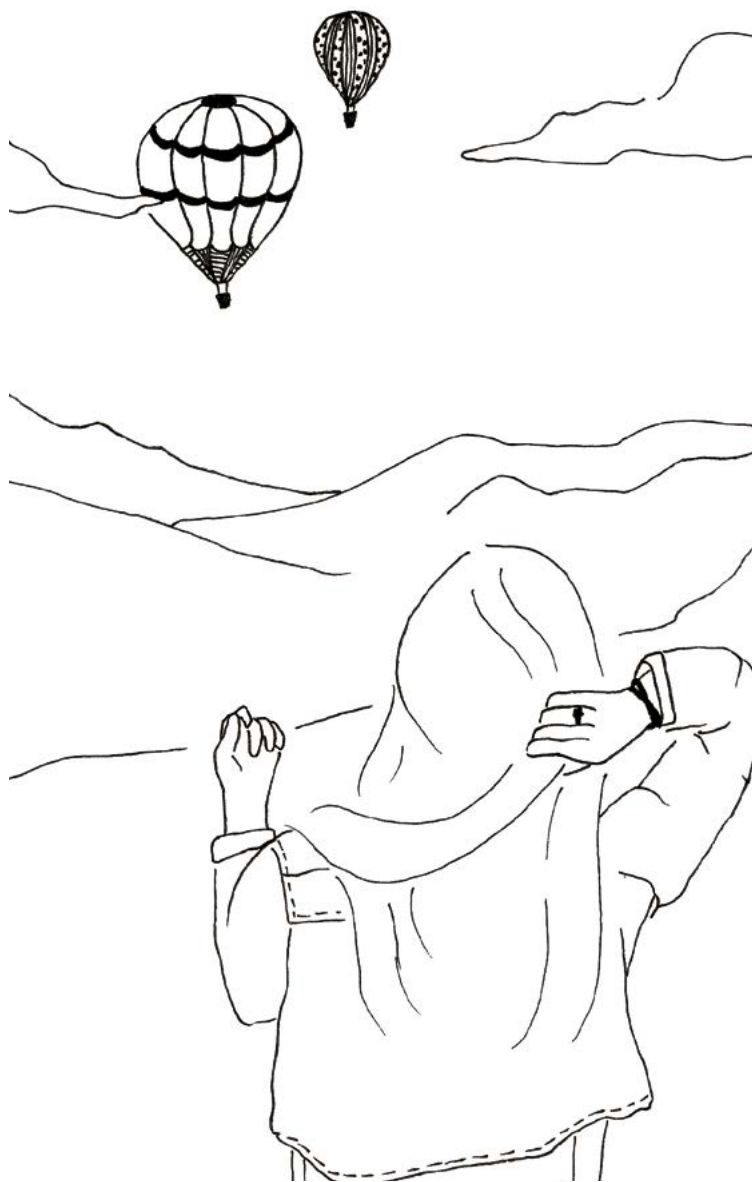
Zrovna teď sedím uprostřed jedné z ulic u Jiřáku, s výhledem na macešky a klasicistní okna starých domů, a píšu svoji první knížku. Tak jak jsem si to snad už tisíckrát vysnila, ale nikdy se neodhodlala. Asi mi můj život nepřišel natolik zajímavý, abych o něm psala. Jako bych vypadla z čítanky. Ale něco se stalo. A já to ze sebe po skoro třech letech, co se mi to něco stalo, potřebovala vypotit na papír. Abych to v sobě jednou provždy uzavřela. Abych za sebou zaklapla dveře, které pořád zůstávaly pootevřené. A teď tu sedím, na hlavě mám lokny, na sobě růžové šaty a přes rameno zelenou semišovou kabelku.

A JSEM SVOJE.  
TAKOVÁ, JAK JSEM SI, NA MŮJ VKUS  
AŽ MOC DLOUHO, PŘÁLA BÝT.









## 90% ČOKOLÁDU, NEBO TIKKU MASALU?

Vzpomínek a zkušeností jsem za svůj život nasbírala hodně. Tedy alespoň za několik posledních let. Nasbírala jsem jich víc, než všichni vrstevníci kolem mě dohromady. Anebo si to jenom nalhávám a v koutku duše si přeju, aby to tak bylo. Abych byla zažila mnohem víc než všichni ostatní a můj život byl, i když možná o ty špatné chvíle, aspoň trochu bohatší.

Zrovna ležím v koupelně na podlaze, hned vedle sprchového koutu, o který jsem se před pár vteřinami praštila do hlavy tak, že mám černo před očima a nemůžu popadnout dech. Strašně mě brní konečky prstů a po těle ještě teď cítím záchvěvy nenávisti a strachu, že tohle nejsem já. A neskutečnou touhu, aby tohle všechno jednou provždy skončilo. Abych už měla klid.

PŘESNĚ TENHLE OBRAZ KLEČÍCÍ KAČENY V KOUPELNĚ SE MI VRYL DO PAMĚTI NA HODNĚ DLOUHOU DOBU A NEMOHLA JSEM HO ZA NIC NA SVĚTĚ VYTĚSNIT.

Ten pocit, kdy člověk netuší, jestli ještě někdy najde sílu tohle všechno zvládnout. Rvaní za vlasy, kdy jsem málem přišla nejen o rozum, ale i o vaz. A ty vlasy, ty musely kvůli téhle vzpomínce o pár let později dolů. Abych zapoměla. Na chvíli. A šrámy nejen na duši, ale i na krku, kdy mě stisk rukou bolel tak moc, až mi vyskákaly fialové fleky a nohama jsem kopala ve vzduchu. Lusk. Prsty před očima, jen tak, abych věděla, abych byla ve střehu. Pořád. Málem se mu to podařilo. Málem mě zničil, to uznávám. Každý tah přesně promyšlený. Do detailu.

NAD VODOU MĚ DRŽELA VLASTNĚ JENOM MYŠLENKA,  
ŽE TAKOVOU RADOST MU UDĚLAT NEMŮŽU.

Že musím všem kolem sebe a hlavně sama sobě dokázat, že tohle se přece na světě nemůže dít a že láska a štěstí existují a jsou vždycky víc než nenávisť. Jako v pohádkách. Jen by mě samotnou nikdy nenapadlo, že budu mít v jedné takové pohádce hlavní roli a budu v ní bojovat se svým vlastním manželem.

O SVOBODU, O LÁSKU, O KOUSEK ŠTĚSTÍ,  
O TO, ABYCH NEPŘIŠLA O ROZUM.  
O SEBE SAMU.



Kolikrát v životě jsem si říkala, proč se tohle všechno děje zrovna mně, kdo a proč mě zkouší a jestli to má nějaký význam. Protože, jak se říká, všechno svůj význam má. Prý. A já tomu už taky věřím.

Měla jsem do té doby všechno – rodinu, zázemí, peníze, zdraví, měla jsem co jíst a vlastně jsem měla úplně všechno, na co jsem si vzpomněla. Všechno bylo automatický, běžný. Standard. Od polaroidu, nových kozaček, mobilu, těch nejlepších džín až po krásný dovolený se spoustou palem a pískem pod nohama. Nic mě už nepřekvapilo.

Svůj život jsem si ale zamilovala právě proto, že mi ukázal, že zrovna v těch úplných obyčejnostech se nachází to největší štěstí a že hodnota některých věcí je vlastně mnohem větší, než se může zdát.



Na začátku všeho byla čistá láska. Pravděpodobně. Ba ne. Určitě. Podle mě se lidský život rodí jenom z čisté lásky (alespoň v tu danou chvíli). Nebo by aspoň měl. Protože jinak není možný, aby na svět přišlo něco tak nádherného, jako je malý, voňavý miminko. Všechna miminka jsou krásná, čistá a voňavá. Schválně jim někdy přivoňte k vláskům. Voní jako kuřátka. A i když mají pusu od ucha k uchu upatlaný od marmelády, mrkvový polívký nebo mlíka, pořád jsou krásně čistý, bezelstný a nevinný. Do jednoho. Nikdo se nerodí zlý. A nikdo nepřivádí na svět svoje miminko s pocitem, že zrovna Eliška jednou nebude inženýrka, ale stará protivná bréca vybírající pětikoruny na záchodcích, a že Pavlík nebude ten nejhodnější manžel na světě, ale násilník, vrah a zločinec. Skoro každý rodič chce pro svoje dítě to nejlepší, a i když se může snažit sebevíc, třeba se i přetrhnout, každý si stejně nakonec tu svoji cestu najde sám.



Mě naši taky vychovávali tak, jak nejlíp uměli, někdy možná přísně, jindy o něco míň, ale já jsem se stejně v patnácti o půlnoci sebrala, počkala si, až usnou, vzala si na sebe nejhezčí plavky, který jsem ve skříni našla, byly takový krásně sněhově bílý s černýma puntíkama, vypadala jsem v nich jako dalmatin, a šla